ANUL I, Nr. 5

3 LEI EXEMPLARUL

24 Noembrie 1940

BIRUITORII

DIN ADÂNCURI SE INALȚĂ BIRUITOR LEGIONARUL

Prim redactor: ION FĂȚOIU

ZIAR AL REGIONALEI A V-a

CONSTANȚA

Prima jertfă legionară

Astăzi, Vineri 22 Noembrie 1940, se împlinesc 7 ani dela moartea primului martir căzut în lupta dreaptă a CĂPITANULUI, pentru învierea neamului și pentru salvarea Crucii lui Isus.

VIRGIL TEODORESCU!

PRIMA JERTFĂ LEGIONARĂ!

El a căzut la datorie, răpus mișelește de uneltele oarbe ale guvernului asasin al călăului I. G. Duca.

Din acea zi, au trecut ani mulți și grei de crime și nelegiuiri peste mormântul sfânt dela Hârșova.

Mucenicia lui a rodit însutit și înmiit. Călăul a fost doborât de trei sfinți Nicadori, cari au răzbunat neamul.

Dar, mai apoi, s'au ivit alți călăi și mai odioși, setoși de sânge, care-și puseseră în gând să sugrume neamul.

Sângele a curs din belșug.

Doinele au devenit și mai sfâșietoare pe plaiurile îndoliate ale țării încremenite și brazii își aplecau în vuet crestele la pământ, în munții cari au fost martori de veacuri a nenumăratelor drame trăite de acest pământ desnădăjduit.

7 ani. Mari și aspri, de stâncă!

La Hârșova, pe malul bătrânului Danubiu, Virgil Teodorescu, cel dintâi crainic al unei noui vieți, își doarme acum somnul liniștit, ascultând eternul glas de ape: DIN ADÂNCURI SE INALȚĂ BIRUITOR LEGIONARUL!

La căpătâiul lui, au venit să se închine IMPĂRATUL VRERILOR ROMÂNEȘTI, CAPITANUL și MOȚA, îngerul Domnului Isus.

Astăzi, țara verde, a cohortelor de martiri și mucenici, se descoperă înfiorată în fața primei jertfe legionare, strigând un cutremurător: PREZENT!

ION FĂȚOIU

Primul căzut

de TRAIAN PUIU

Eram în plină campanie. De cu seară ne sosise bogat material de propagandă. Eram cei mai fericiți când prin toate ungherele caselor puținilor noștri camarazi, ai acelor vremuri, reușeam să dosim câte un braț de valoroase afișe. Planul se făcuse. Rămăsese hotărât, ca cea mai mare surpriză a zilei de 22 Noemvrie 1933. Echipa celor mai siguri fusese întocmită. Eram șapte la număr și către orele patru din noapte afișajul a început cu febrilitate. N'a durat însă mult.

Sergenții dresați erau mai vigilenți ca oricând. Am fost somați chiar de primul agent al «ordinei publice». Actul nostru era sacrilegiu și totalmente reprobabil în raport cu „liniștea și siguranța Statului".

Prin alarme prelungi, un întreg detașament de gardieni ne încercuiseră. Ne pofteau cu forța pistoalelor, gata de foc, sub paza boltelor chesturei.

Situația devenise critică. De ne lăsam duși am fi fost reținuți, și noi, cu zilele pentru „anchetă". Imbecilii turmentați, încurajați de prefect pe linia tuturor iresponsabilităților, se transformaseră în ironii grupului nostru, turbulent al bunelor rânduiri. Orice argumentație era de prisos. Eram pur și simplu în fața unei șicane liberalo-guvernamentale.

Dar chiar numai atâta de-ar fi fost și de n'ar fi intervenit bestialitatea și pornirea plină de nejustificată ură a foștilor agenți ai ordinei, cu siguranță că nu s'ar fi ajuns la crimă. Ura-i făcută însă să nu aibe margini. Cu toate sforțările noastre de a evita conflictul — căci ne doream cu orice preț libertatea, — nu s'a putut opri declanșarea furiei.

Unul dintre cei mai zeloși, apasă pe trăgaci și pocnește un foc de revolver în tihna nopții. Apoi altul și altul. Nu m'am putut lămuri ce-a fost decât când în dreapta mea, răsucindu-se pe vârfuri, s'a prăbușit un camarad.

Era Virgil Teodorescu! A fost groasnică priveliștea. Criminalii puși în fața unei crude realități își desgoleau nemernicia încercând să fugă. Ne-a fost destul să prindem unul, ca apoi tot ansamblul să fie disecat în fața primului procuror.

In mai puțin de două ore, toate procesele verbale erau dresate. Noi rămași șase, mai grei de gânduri ca oricând, coboram în dimineața zilei de 23 Noembrie, acum șapte ani, treptele chesturii... Eram deslegați de penalitatea legilor pământului.

De atunci s'au scurs atâția ani și câte jertfe au mai căzut;... încât mă întreb: dintre muritori cine poate fi atât de larg la suflet să cuprindă atâta risipă de jertfă?

Virgil Teodorescu, cel dintâi căzut pentru biruința și idealurile Legiunii, va răspunde mereu „prezent", la chemarea noastră repetată din veac în veac.

23 Noemvrie 1940

Horia Sima

VIRGIL TEODORESCU

Cântecul legionarilor căzuți

Versuri de SIMION LEFTER

Plânge printre ramuri luna
Nopțile-s pustii
Căci te-ai dus pe totdeauna
Și n'ai să mai vii.

Numai vântul mai suspină
Dulcele tău cânt
Peste florile ce-alintă
Tristul tău mormânt.

Pe cărările umblate
De noi, te-am cătat
Te-au uitat pân'astăzi toate
Și-ai tăi te-au uitat.

Ca o lacrimă de sânge
A căzut o stea
Drum de foc și biruință
Pentru Garda ta.

Bate vântul peste ape
Trece timpul greu
Noi mereu te plângem frate
Iar tu dormi mereu.

Acest cântec a fost făcut de legionarul **Simion Lefter**, în amintirea fratelui de cruce George Dima, din F. D. C. „Dunărea".

In urma morții Legionarului Virgil Teodorescu, Căpitanul a hotărât ca acest cântec să poarte numele de **„Cântecul legionarilor căzuți"** și să fie învățat și cântat de toți legionarii în amintirea camarazilor căzuți.

Inscripția de pe statuia ridicată la mormântul lui Virgil Teodorescu

In timpul prigoanei, sacrilegii au șters restul inscripției: **„erou legionar"**, ca și **semnul gărzii**, care a fost spart cu dalta

Virgil Teodorescu a fost avansat comandant legionar și distins post-mortem cu **„Crucea Albă"** de Căpitan

Noi, pe fine, camarade, te vom răsbuna.

Iți las ca supremă amintire această cruce albă, pe care o vei păstra în veci ca simbol al jertfei pe care ai făurit-o.

CĂPITANUL

Concepția eroică a jertfei și a morții

Când toate mijloacele de luptă sunt epuizate, iar forța adversă încă nu este sdrobită, ceeace luptătorul n'a reușit în viață să rezolve, va isbuti după moarte. In supremă încordare, împotriva forțelor răului, el va uza de ultima sa armă, propria cenușă. Se va jertfi.

Jertfa de sine este manifestarea în cel mai înalt grad a energii umane.

Toate uneltirile, toate mașinațiunile, toate piedicile omenești, ori cât de formidabile ar fi, cad în fața acestei noi poziții a spiritului, poziția *de dincolo de viață.* Fiul lui Dumnezeu însuși, jerfindu-se, a desrobit lumea din păcat. Martirii primei ere creștine au învins forța păgână care i-a ucis. Moța și Marin jerfindu-se în luptă creștină, sângele lor a rodit biruință. Căpitanul și miile de legionari uciși, au răscumpărat păcatele neamului și ne-au adus biruința.

Orice moarte înseamnă eliberare. Moartea pentru o credință, pentru un ideal însemnează însă descătușare individuală și isbăvirea colectivității pentru care eroul a căzut.

Ori unde a căzut un luptător pentru ideal, el a biruit adversitatea. Murind, el a exoperat biruința pentru care a căzut. Virtual idealul său este împlinit, căci dacă aceasta nu se vede imediat, în orice caz, momentul morții eroului dă certitudinea realizării lui.

Nu pentrucă moartea în sine ar însemna ceva. Nu pentrucă ea ar fi năsdrăvanul aliat cu care birue cel căzut. Moartea doar este o posibilitate prin care eroul obține o nouă poziție, dincolo de viață, mai favorabilă și mai înaltă. Moartea îi dă posibilitatea să-și desfășoare deplin, la maximum să-și întrebuințeze toată energia spirituală cu care Dumnezeu l-a înzestrat. El completează, prin moartea ce i s'a impus și a acceptat-o eroic, capitolul jertfirii de sine în slujba binelui colectiv. Moartea aceasta pentru el e foarte normală, după cum tot normal este pentru omul comod și bogat să închidă ochii pe cel mai luxos așternut, cu cât mai mulți doctori la căpătâi și la cât mai adânci bătrânețe.

Moartea acestuia din urmă e obișnuită, comună. Pe acest om nu l-a mistuit în viață nădejdi cari să-l depășească, idealuri pentru a căror împlinire să meargă până la jertfă. El moare lent, de mult și încheie acest proces cu actul de deces.

Idealurile, nădejdile, credința sunt liniile mari pe cari viața omului trebue să se desvolte. Renunțând la ele, înseamnă a renunța la condițiile și legile normale ale vieții, abdicarea dela însuși scopul vieții.

Acesta este omul pecare D-zeu l-a înzestrat cu un talent iar el l-a îngropat sau mai bine zis s'a îngropat pe sine. Moartea sa nu marchează un moment fiind lipsită de sens.

Moartea eroică este moartea omului, care, pătruns de sensul vieții și finalității ei, își valorifică ființa (talantul) în cel mai înalt grad. El domină lumea și lutul constitutiv al persoanei sale. Voința sa e lege care dispune în cea mai mare libertate de sine. Când voința sa cere imperios un ideal numai în fața acestuia se înclină. *Nueul* său se închină. Eul său urmărește împlinirea, realizarea sa, prin cucerirea acestei înalte poziții, idealul. Dar pentru a ajunge acolo, eroul înțelege să sacrifice toată sgura telurică din el, singur eul având destinație eternă, singur eul fiind subiectul, iar idealul scop.

Urmând această linie mare de viață, cu perspectivă eternă, eroul nu găsește în moarte o piedică. Deși i-o impune cu vrășmășie, mișelnic, dușmanii, el o utilizează ca pe o nouă posibilitate ce i se oferă de a mânui, invincibila armă a cenușei proprii, în lupta pentru a se realiza atingând idealul ce și l-a propus.

Observând cu strictețe legea onoarei, el aleargă pe linia luminoasă a idealului, iluminat, transfigurat și hotărît. Se sbucimă, sufere, se jertfește, dar nu părăsește câmpul onoarei, deși inamicii, știe bine aceasta, îl vor doborî prin mișelie. Acceptă eroic moartea numai când a epuizat toate căile îngăduite de legea onoarei în cadrul posibilităților pământene.

S'a jertfit atunci când și moartea i-a devenit o posibilitate utilă și oportună. De aci înainte își poate desfășura în toată amploarea energia eternului eu, față de care nu mai contează aversiunea dușmanilor, și piedicile ce i le schițează.

Odată cu moartea el a câștigat virtual bătălia. De acum cenușa sa strigă la cer răsbunare clocotește ca o lavă de vulcan peste care nu vor putea trona mișei. Sufletul său, martiric smuls din lume din concertul sufletelor sfinților, înălțând rugăciuni către Dumnezeu, va mijloci pentru mântuirea neamului său. *„Bunii țintași"* nu-l mai nimeresc, el este invulnerabil.

Judecați bine deci, hoarde ale diavolului și constatați acum că nu ne-ați omorît pe nimeni. Nici pe Căpitanul nostru, nici pe Virgil Teodorescu nici pe vre'un oricare altul. Ni i-ați redat biruitori și prin aceasta v'ați sinucis. I-ați redus doar la posibilitatea de a-și arăta ce pot în splendida lumină a credinței și energii lor.

O! nu aceasta ați urmărit, dar craniilor voastre de lut le este încă mult prea greu să înțeleagă cum moartea poate fi un element util, celui căzut în ghiarele ei.

Pr. Gh. Beștea

TEMELII IN VEAC

CĂPITANUL și MAREA

Intotdeauna mi l-am închipuit pe Căpitan ca un uriaș din alte vremi, stând cu un picior pe Rarău și cu altul pe nisipul mării, la Carmen-Sylva, despicând cu ochii de vultur căile Neamului.

Acest pământ aspru al Dobrogei, pe care au trăit sălbatecii Schyți cu mii de ani în urmă, s'a bucurat de marea dragoste a Căpitanului, care l-a iubit ca nimeni altul până acum.

Marea și munții sunt cele două mari dragoste ale acestui uriaș creator de istorie românească.

La Carmen-Sylva, descăleca în fiecare vară Căpitanul, pentru a sorbi noui energii în lupta de desrobire a neamului acesta oropsit.

Când scriu aceste rânduri, îmi trec pe dinainte încordatele piepturi ale aspriilor urmași ai Dacilor, cari cu brațele suiau în soare catapetesme pentru veac.

Le clădim din stânci, din foc,
[din mare
Și dârz le temeluim cu sânge dac...

Și nu este lipsit de semnificație faptul că temeliile României legionare începeau de jos, dela mare. Există un ciclu milenar al civilizației românești, care se repetă la anumite intervale de timp. Românii au coborît din munți și au ajuns cu turmele de oi și cu mitul mioritic până la Marea cea mare...

Veacul legionarismului este un veac ascendent...

Ne cheamă frunțile de munți și ierările ce sărută cerul...

La Sibiu, a reapărut revista *„Glasul Strămoșesc"*, foaie scrisă în duhul Ardealului legionar, fondată de Doctorul *Ion Banea*.

Pe prima pagină, camaradul pictor *Moldovan* reînvie, în imagini inspirate, faptele eroilor legionari, cari au început să treacă în legendă.

Profesorul *N. Petrașcu*, conducătorul gazetei de acum, dăltuește în bazalt chipul uriaș al Comandantului nostru, *Horia Sima*, căruia Dumnezeu și Neamul i-au pus pe umeri sarcina de a ne duce pașii „spre zările împărătești visate de Căpitan".

A apărut revista „INSEMNĂRI SOCIOLOGICE" cu următorul cuprins:

Ernest Bernea, *Despre bucurie*; George Macrin, *Muncitorul legionar*; C. Atanasiu, *Capitala țării*; ing. I. Fotiade, *Intreprinderea-familie*; Mircea Mateescu, *Civilizație și tradiție*: revista cărților: W. Krugmann, *Südosteuropa und Grossdeutschland*.

Redacția și administrația, București, Str. Atena 27. — 7 lei exemplarul.

OMUL NOU

Piatra unghiulară a Legiunii este prometeica înfăptuirea unui om nou.

Căpitanul, cu intuiția-i demiurgică, a avut, dela început, viziunea supraomului românesc.

„Omul nou trăește întâi creat în vis, trebuește visat.

Acest vis este uneori o revelație dumnezeiască.

Eu cred că la începutul creației unei făpturi de om, este viziunea profetică, este visul unui om excepțional, a unui om mare, este imaginea ce și-o închipuie omul mare despre făptura omenească, *trăind pe linia veacurilor*". (Alex. Cantacuzino, Românul de mâine).

In „Cărticica șefului de cuib", Căpitanul, demiurg al vremilor românești, vorbind despre creiarea unui stat nou românesc, înscrie prima tablă a legii ce condiționează această „haină care îmbracă trupul națiunii".

„Statul nou presupune *în primul rând și ca un lucru indispensabil, un tip nou de om.*

In acest om nou, vor trebui să *învieze toate virtuțile sufletului omenesc.*

Toate calitățile rasei noastre.

In acest tip de *erou*, — erou în sens războinic, pentru ca să poată prin luptă să-și impună părerea, — *erou în sens social*; incapabil după victorie de a exploata munca altuia, — *erou al muncii* uriașul creator *prin muncă* al țării sale,— trebuie să fie concentrat tot ce a putut strânge mai bun în timpul miilor de ani poporul român.

Pe acest om îl așteptăm, *pe acest erou, pe acest uriaș.*

Pe el se va baza statul cel nou, România de mâine".

Dar, pentru a putea creia acest tip nou de om românesc, trebuia să avem dăltuit prototipul acestuia. Acest prototip este însuși Căpitanul, în care s'au concentrat toate virtuțile rasei noastre, timp de mii de ani.

El a creiat, apoi, după chipul și asemănarea sa, demiurgic, tipul de *erou*.

Dar, pentru a asigura, în veșnicie, permanența rumînului în istorie, Căpitanul a făcut cel mai mare dar nației: *Legiunea*.

După cum Isus a dăruit lumii Biserica, fără de care nu există mîntuire, tot așa Căpitanul a făcut dar nației acestia romînești, *Legiunea*, acest furnal uriaș în care la un capăt intri om și ieși la celălalt capăt *un erou*.

MITUL DACIC

„Istoria popoarelor se face prin credințe și credințele se mențin prin mituri, cari înflăcărează conștiințele, spiritele. Numai miturile au dus popoarele lor pe culmi de glorii", — ne spune profesorul Vasile Băncilă, marele interpret al operii blagiene.

Este un adevăr incontestabil. Noi, românii, prin structura noastră sufletească, suntem Daci. Splendida noastră cultură poporană — așa zisa cultură minoră — este greiată, pe de-a 'ntregul, pe un fond dacic.

Amintim numai de cultul mioritic, unic în lume, moștenit dela strămoșii noștri Daci.

Dârzenia și legătura țăranului cu glia, sunt calități transmise din adâncuri de pietroșii Traci.

Legiunea, această înaltă școală de eroism, este creația celui mai splendid exemplar al rasei tracice, pe care veacurile l-au dăruit neamului, dela Buerebista încoace, Căpitanul.

Are un sens adânc, însă, faptul că tocmai Căpitanul a numit *Legiunea* cu un nume roman. El a avut clarviziunea fondurilor noastre originare. Organizarea lumii trace în spirit romanic. Strălucitele calități individuale moștenite dela Daci, trebuiau canalizate în direcția disciplinei de fier a Romei antice.

Dela Daci am moștenit spiritul de libertate, dârzenia și mândria unui neam de stăpâni, care a preferat moartea, robiei.

Spiritul romanic — de trăire aspră, spartană, l-am moștenit într'o mai mică măsură.

Legiunea reprezintă organizarea în spiritul aspru al Romei cesarilor și a consulilor a mândriei și dârzeniei dace.

INȚELEPCIUNEA INIMII

Legiunea a avut încă dela început de partea sa, o mână de bătrâni venerabili, cari i-au îndreptat pașii către zăcămintele eterne ale neamului. Aceștia au fost înțelepții Mișcării, pe care *Căpitanul* i-a cinstit în mod deosebit.

E deajuns să înscriem aci numele bătrânului profesor de pe-

dagogie de Iași *Ion Găvănescu*, impunătoare figură a neamului.

Un alt mare înțelept al *Legiunii*, este, desigur, profesorul *Traian Brăileanu* dela Cernăuți, un adânc cunoscător și interpret al fenomenului legionar.

Cu prilejul apariției istorice! reviste a studențimei eroice, ilustrul savant, d. profesor Traian Brăileanu, directorul *Insemnărilor sociologice*, scrie o pagină antologică despre „Ințelepciunea inimii".

„Ințelepciunea bătrânilor—spune d-sa—izvorăște din rațiune, ei văd lucrurile într'o lumină rece, străvezie, desbrăcate de farmecul ce le dă putere asupra sufletului.

Ințelepciunea tinereții, și credem că aceasta este adevărata înțelepciune, este cea a *inimii*,

a dragostei, a pornirii calde de a prinde lumea în toată bogăția de culori, în toată variația de forme".

Din acest antagonism s'a născut prăpastia dintre bătrîni și tineri. Cei din urmă au încercat în repetate rânduri să „tălmăcească sbuciumul inimilor în limba bătrînească".

Tragedia a început de acolo că bătrînii nu au fost niciodată de bună credință și au înăbușit cuvântul tinerilor, care a fost al neamului.

Bătrânii, cei mai mulți, s'au încăpățînat încercând să ia istoria în răspăr. Prin faptul acesta și-au pronunțat singuri verdictul: vinovați!

Ion Fățolu

SPAȚIU MIORITIC

CRISTEA GROSU

EROUL

La intervale mari în viața unui neam, amenințat cu pierzanie, apare geniul-conducător, care explorează laturi necunoscute, oțelește credința, înalță conștiința, crează noui posibilități de cucerire, deschide căi noui neamului său, făcându-i astfel loc în forul istoriei universale. Dar geniul politic s'ar zbate zădarnic, sau ar cădea sub paloșul adversar — înainte de a-și fi terminat misiunea — dacă nu s'ar ivi camarazi de luptă, frați de cruce cu el. Din străfund de veacuri istoria a fost creată de eroi, cari prin moarte au înălțat la orizont de viață nouă neamul lor. Ceeace cimentează legătura dintre geniu politic și erou e puterea de autodeterminare, e libertatea voinței. Puțini oameni sunt liberi în ceeace gândesc — și mai ales în faptele lor. Prin corp suntem legați de neagra țărână din care am apărut, sufletul doar ne înalță spre cer, spre abstract, spre eternitate; și nu sufletul în tot complexul lui— ci ceeace cu un termen mai obișnuit numim spirit. Spiritul ne-ar înălța spre zările senine acategoriale, dacă păcatul din noi nu ne-ar ancora de pământ. Spiritul judecă în răceli glaciale, degajat de corp; legătura cu acesta i-o face complexul sufletesc. Criteriu de valorare a spiritului nu-i plăcerea sau satisfacția de-o clipă a cerințelor trupești, ci-i durabilitatea în etern. Deaceea numai spiritul poate aprecia adevăratele valori eterne.

Eroii privesc în veac, căci au ochii spiritului deschiși. Scopul vieții lor nu-i pământean. Fericirea pentru erou nu constă în traiu bun, avere — ci în neajunsuri, luptă, suferință și chiar moarte.

Deaceea eroul primește moartea zâmbind. Marea masă de anonimi și comozi îl declară nebun; e singurul înțelept însă, căci sesizează valori neaccesibile pentru cei orbi ca spirit. Eroul e conștient că valoarea sa e în funcție de aportul pe care-l aduce întregului. Primește senin moartea pentru neam, căci e conștient că existența neamului cere moartea lui. Neamul nostru — pentru continuitatea noului drum istoric deschis de Căpitan — a cerut cea mai mare jertfă, jertfa morții.

Căpitanul și-a creiat în acest scop oameni gata de moarte, cu o liberă autodeterminare, deci cu un spirit conștient. Au murit pentrucă au fost crescuți în plăcerile jertfelor și-a morții. Și au biruit pentrucă au murit.

In avantgarda crucilor de eroi legionari e cea a lui Virgil Teodorescu. A fost printre primii care s'a înălțat peste culmi. Privind veșnicia în nemărginire, a tins spre cea mai zguduitoare fericire, — fericirea de-a muri. Virgil Teodorescu a fost un mare spirit de jertfă, deaceea a deprins repede să moară.

De noi, cari privim ametind zările lui, se înduioșează de milă că n'am terminat încă ultima cristalizare spirituală pentruca astfel să putem înțelege adevăratul sens al morții. Ca toți eroii, Virgil Teodorescu nu trebue plâns. Inconștienții îl plâng pe când el a dispărut dintre noi conștient de scopul morții.

ELENA BEȘTEA

DOCTRINARII...

Pe măsură ce se mărește numărul gazetelor, îmi crește o îngrijorare de ordine publică și legionară. Foarte mulți camarazi depun eforturi repetate *să scrie un articol.* **După ce l-au scris, mai tras, mai smuls, depun alte eforturi până obțin încuviințarea manuscrisului în vre-o rubrică de ziar sau „fițuică". — Când redactarea printr'o scăpare i-a păstrat și numele în josul articolului respectiv, își privește nesățios opera-i firavă și cu jocuri de frunte și sprincene** *se și socotește ctitor de veacuri noi.*

Visează planuri și se avântă în sugestii. Soluțiile lui i se par cele mai fericite și se simte nefericit că nu-i destul de întrebuințat.

Mă folosesc de calea revistei noastre, să fac o invitație camaraderească tuturor acelora ce dau sugestii și soluții în diverse domenii de stat, politice sau economice, de pură tehnică sau simplă administrație, ca în urma tuturor planurilor ce expun să indice măcar în mod succint: când trebue executat planul de cine trebue realizat și cu ce mijloace.

Este neserios astăzi când ne-am asumat greaua sarcină de a face ceiace alții n'au făcut să stăm comozi în scaune de „doctrinari" și să polemizăm asupra soluțiilor când singura soluție valabilă pentru cel puțin zece ani este munca pe teren, munca istovitoare a tuturora.

Recomand ziarelor și revistelor de specialitate ca în loc de îndoctrinare să se rezume la scurte comunicări de realizări efective pe intervale de timp **și cu siguranță întreaga noastră masă românească va fi mai lămurită. Să se comunice de exemplu rezultatele practice ale tuturor acțiunilor și decretelor guvernamentale și noi cu toții vom găsi un real imbold spre realizare.**

Tr. P.

SENSUL ETERN AL ITALIEI

de IOAN MICU

Situată la răscrucea destinelor europene, prin poziția ei istorică și geografică, precum și prin funcțiunea de mediatoare între orient și occident, între nord și sud, și nu printr'o interferență arbitrară,—Italia reprezintă continuu calea imperială către un echilibru al forțelor grupate în jurul puternicei generatoare de vieți, mării dintre pământuri, Marea Mediterană. Sensul Italiei este legat indisolubil de această mare latină. Din timpuri care se localizează la începutul năzuințelor de «extensiune, după înfrângerea oricăror puteri exterene în conflict cu această năzuință sau militând pentru o ridicare proprie, sensul existenței nemărginite în timp a fost indestructibil lănțuit de apele mării pe care Romanii o transformaseră într'o mare internă.

Această legătură între sensul unei țări și situația ei geo-istorică ar putea să pară, până la un punct, forțată sau nu indestul de temeinică pentru a permite ajungerea la o definitivă lămurire a unei stări de lucruri cerute tocmai de necesitatea intrării în sens. Am spus, «ar putea să pară», căci realitatea estă una, și anume: fiecare țară are un sens, ceva permanent și durabil, de care nu se poate despărți sau depărta, fără ca acea țară să sufere în structura ei geopolitică. Situația geografică a dat Italiei în chip firesc și de neînlocuit un sens pe care poporul italian nu l-ar fi putut avea în alt loc, de pildă, în stepa panonică. Nu, pentrucă, în timp ce sensul etern al Italiei este Mediterana, sensul etern al Ungariei este stepa. O ieșire din acest sens este fatală și în afară de legile naturale. O întindere a Italiei spre regiunile nordice ar însemna o ieșire din sensul firesc, o derogare de la sens. E de ajuns să privim în trecutul depărtat acest fapt, întinderea către nord a puterii romane, și să ne dăm seama până la ce limite mergea amintita putere, căci acolo se întâlnea cu sensul unei alte puteri, sensul puterii germane, putere pe care încă din antichitate Caesar și Tacitus o semnalau lumii romane în evidentă disoluțiune morală. Sensul Italiei este, după cum a și fost, mediteranean. Această mare pe care Italia o desparte în două, prin însăși situația ei, pentruca, potrivit adevărului «divide et impera», să o stăpânească, intră total și indiscutabil în sensul etern al Italiei stăpânitoare de ape. Amestecul unei unei forțe străine de acest sens e arătat astăzi, în urma declanșării războiului, ca o zădărnicire, ca o temporizare neghioabă, ca o împotrivire obstinată inexorabilului.

Intr'un articol publicat nu de mult în hebdomadarul *Vremea* («Realități politice și strategice în Mediterana», — 3 Noembrie —) este înfățișată problema italiană în Mediterana, așa cum s'a pus în ultimele șapte decenii. Italia dorea încă de mult să facă din această mare cum și din litoralul de nord al Africei un vast imperiu maritim și colonial, situindu-se astfel pe linia unui sens, a unui destin care-i obligă mersul în modul acesta: «Visul Italiei cuprindea Africa romană în viață sub steagul italian, Tripolisul, chiar și Tunisul oferit de Germania la 1878, pe care însă Franța și l-a anexat, deși aici elementul european dominant era cel italian...»

Astăzi visul acesta e pe calea împlinirii.

Restabilirea dominațiunii latine în Mediterana subt bunii auguri italieni, cărora le stau gata în sprijin, pentru a răspunde, Spaniolii în Gibraltar — acesta nu va mai fi mult englez — și Francezii din Biserta, are semnificații de o covârșitoare importanță pentru structura și sensul Europei viitoare. Sensul Italiei l-am demonstrat în funcțiune de dominarea Mediteranei. Sensul Europei noi este în funcțiune de cele două mari puteri, Italia și Germania, care se interdetermină perfect, lucrând împreună într'un armonios acord la statornicirea pe baze sigure și definitive a lumii. Sensul amândurora stă în permanență.

Toate cărțile și periodicele pentru recenzare, vor fi trimise pe adresa redacției «Biruitorilor», Constanța, str. Carol Nr. 151.

Domnului
Anghel Teodorescu
în amintirea fiului său
Virgil Teodorescu martir
legionar, căzut în luptă
pentru credința și biruința
Legiunii.

In acest volum este scrisă povestea tinereții mele, dela 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gândurile, faptele și greșelile ei.

CORNELIU ZELEA-CODREANU

Țara legionară, în ziua
biruinței ei, va avea
grijă în așa fel de toată
familia acestui legionar
iubit, încât nici o grijă
nu va mai încreți frunțile
acestei familii.
Corneliu Z. Codreanu
8 Nov 1936

Gândurile Căpitanului pentru familia eroului legionar Virgil Teodorescu

Când ne vom desmetici?

de NAE IONESCU
(„Cuvântul" din 25 Noembrie 1933)

Studentul V. T. legionar al «Gărzii de Fer» a fost impușcat de poliția din Constanța. Dacă luăm în considerare raportul medicului legist, care stabilește că legionarul a fost lovit în spate, vina poliției este evidentă, iar actul vardistului care a tras **așa cum a tras,** *dovedește că vina e mai sus, la locul de unde au pornit ordinele. Se verifică încă odată prin aceasta, ceeace noi afirmăm aci de ani de zile — și ce știe dealtfel toată lumea — că d. Duca este un om politic incapabil de a stăpâni situațiile...*

Cercetând ziarele de Joi dimineața cari relatau omorul dela Constanța, am fost isbit de un fapt caracteristic: toată lumea se ocupa de tragicele întâmplări; nimeni însă nu ia atitudine **politică** *față de ele. Moartea lui Virgil Teodorescu, devenind astfel un simplu fapt divers...*

De ce, mă rog, nu protestează presa împotriva guvernului care e evident vinovat de nenorocirea dela Constanța?

Observatorii superficiali sau pătimași au răspunsul gata: pentrucă presa e în slujba guvernului, sau pentrucă cel ucis e legionarul «Gărzii de fer» — iar presa noastră e «jidovească» sau «jidovită»...

Impresia mea este că, dacă azi nu se mai protestează violent și convins împotriva omorurilor politice, asta se datorește unei convingeri — neajunsă la c o n ș t i e n t *poate, dar pentru asta nu mai puțin existentă — că* **viața noastră publică a ajuns la un grad de disoluție revoluționară așa de înaintat, încât a intrat în era asasinatelor; adică a luptelor cu mâna armată, în care viața indivizilor nu mai contează....**

Impotriva constatării mele subliniate mai sus, stau — știu! — gata două obiecțiuni: 1) că asasinatul politic nu stă în firea românului; 2) că asasinate politice au mai fost în trecutul nostru apropiat, fără ca ele să ajungă a încadra un sistem. Dar aceste două obiecțiuni, cari în fond nu sunt de cât una, nu stau în picioare.

A f a c e r e a cu «firea românului» este o afirmație cu totul gratuită. Eu știu, dimpotrivă, că toată istoria noastră e plină de asasinate politice. Comise, e adevărat, de boeri. Dar asasinate; și politice. Așa că argumentul acesta poate fi lăsat să cadă.

Mai cu aparențe de greutate e cel de al doilea: că asasinatul politic nu poate deveni la noi sistem. Să fie chiar așa? Este adevărat aceasta, de sigur, pentru asasinatul de tip Max Goldștein.

Acolo avem de aface cu o metodă revoluționară de import, practicată de oameni cari nu aveau nimic comun cu rumânitatea. Astăzi ne aflăm însă într'o situație nouă.

Mai întâi avem în fața noastră oameni, și anume rumâni, pentru cari viața nu mai are nici un preț; cari au dovedit că nu se intimidează de moarte. Și să notăm, nu e vorba de un desgust individual de viață; ci de cu totul altceva: de subordonarea totală a vieții individului, scopurilor — bine, sau fals înțelese, asta e indiferent — ale colectivității. Tânărul care consimte astăzi să moară, deci, nu o face dintr'o coborâre a puterii lui de viață, nu abdică dela existență pur și simplu — **ci abdică dela existența individuală, cu** s c o p u l **precis de a potența pe cea a colectivității.**

Asta, mai întâiu. In al doilea rând, și asta e încă mai semnificativ și mai grav, avem în fața noastră nu numai oameni cari consimt să moară, ci și să omoare. Și nu criminali de rând, suflete desechilibrate, existențe deficiente cari a l u n e c ă *pe linia nestăpânirii de sine și a împlinirii unor instincte bestiale; ci tineri cari văd în acest act de supremă violență prin care se frânge cea dintâiu lege a lui Dumnezeu, un act impus lui de onoarea lui ca membru al colectivității din care face parte, al frăției lui de luptă.*

A c e a s t ă schimbare de perspectivă deci, această destrămare a individului în colectivitate — fapt fundamental al marei întoarceri pe care o realizează astăzi lumea și care va fi semnul viitoarei culturi și așezări omenești pentru sute de ani de aci înainte — ea este pământul din care se ridică noua atitudine a unei părți din tineret, în fața morții proprii sau a celorlalți.

Nae Ionescu

—ooo—

CRANII DE LEMN

Când am intrat, descoperiți, în curtea căsuței din dealul Hârșovei — cu sufletul mai greu decât povara de ape pe care Dunărea, alături, o împingea greoaie printre țărmurile unde a copilărit Virgil Teodorescu — am fost întâmpinați de o mână de copii cu obrajii dogoriți de plâns, cari ieșeau de prin ungherele curții, de după câte un coteț sau un hambar, unde stătuseră ascunși, plângându-și fratele mai mare. Ce piept lat avea fratele lor și cât de bine îi stătea cămașa verde! Cât de neînfricat părea, plin de ocrotitoare făgăduinți pentru cei mititei! Iar acum, cu pieptul lui de vultan turtit între scândurile prea strâmte, cu cămașa verde spartă, el stă întins pe masa de lemn a maicăsi, colo sus, sub grinzile odăii scunde și afumate. Ajunsese să fie student la drept, la școlile mari din București. Iar acum, de câteva ceasuri, primarii și jandarii stăpânirii îl aduseră țeapăn, în miez de noapte și în pripă, în casa părintească, și le mai cereau încă părinților și fraților să nici nu-l plângă deabinelea, ci să-l îngroape de îndată, în zorii zilei, ca să nu apuce să vină să-l vadă frații lui de luptă din București și lumea din oraș.

Căci cine nu știe că cea mai mare vrednicie a unui slujbaș al stăpânirii este să «expedieze», grabnic «afacerile curente»? Bietul Virgil ajunsese o «afacere curentă» care trebuia grabnic «expediată», dela miezul nopții și până în zorii zilei, tocmai colo departe, sub țărâna gropii. Și «expediat» ar fi fost, dacă s'ar fi găsit gropari nocturni, dacă preotul nu era plecat și dacă nu-i era sortit camaradului Virgil să se odihnească în groapă săpată de legionari, în care să coboare într'o seară cu lună, cu cer înstelat, în unduirea duioasă a «Imnului legionarilor căzuți», și sub cuvântul de sabie al Căpitanului său.

...Era atât de bombată fruntea camaradului, acolo între flori și lumânări aprinse... Niciodată nu l-o văzuse nimeni atât de bombată, ochii atât de căzuți... Tot conținutul de comoară care s'a frământat în acest craniu, părea că-și împinge dorurile neîmplinite, puterile de luptă rămase necheltuite, tot focul și elanul lăuntric — spre a răzbate la lumină, spre a-și risipi sămânța în cupele de ROL ale patriei, spre a-și desfășura vigoarea biruind pentru Legiune, pentru Neam. Dar craniul de ceară oprea de-acum, încordat până la plesnire, toate puterile nobile ale acestui suflet, sfărâmându-i toți mugurii florilor de mâine.

Ce greutate mare aveau de dus legionarii pe umeri până la groapă... Un craniu atât de greu, o frunte atât de bombată...

Și totuși ce ușor e acest craniu pentru cei ce l-au culcat aici. Cât de simplu se rezolvă pentru dânșii totul. Câteva coale de hârtie înegrită prin cancelarii, procese verbale, autorizații de înmormântare, și totul se face repede și în bună regulă. Azi cu unul, mâine cu altul. Cu timpul, stăpânirea va câștiga chiar o foarte bună experiență administrativă în această «materie» și totul se va aranja și mai ușor. Se va putea chiar înființa un serviciu public administrativ pentru satisfacerea acestei noui funcțiuni sociale: eliminarea din societate, până sub țărâna gropii, a acestor indezirabili ai lumii românești de astăzi, indezirabili cari sunt totuși elementele cele mai pure sufletește ale tineretului actual, cei mai patrioți, fruntași în școli și la examene, cei mai buni și scumpi copii ai familiilor și pe deasupra, întruparea masivă a visului Regelui Carol întâiul: caractere. Tineri cari știau și știu că pe calea aceasta îi așteaptă toate jertfele, toate ofensele și nici un folos personal, cari primesc însă cu bucurie această mucenicie pentru Neam și Cruce.

Dar toate acestea sunt palavre anarhice pentru cei și cei ce l-au ucis pe comandantul legionar Teodorescu Virgil. Ei ne râd în nas: *să mai poftiți!* **Veți păți la fel: încă unul, încă zece, încă o mie, oricâți! Deoarece astfel cred dânșii că vor fi asigurate zile mai bune pentru acest neam. Un piept voinic, acoperit de cămașe verde, e pentru dânșii o cutie de carton care se aruncă simplaminte la gunoi când încurcă lumea complicată a guvernanților de azi. Un cap de legionar frământat de grija viitorului românesc, se trimite pur și simplu, cu hârtii în regulă și în colet de scânduri oficiale, părinților spre grabnică îngropare, cu nepăsarea pe care ți-o dă siguranța că te vei disculpa în fața lumii cu o minciună (formula stereotipă: «vroind să desarmeze»...). Aceste scumpe cranii, aceste frunți bombate de clocotul unor furtuni nobile și altruiste, devin astfel pentru oficialitatea noastră ceva de ordin lemnos, fără valoarea și drepturile omenești (să mai vorbim de drepturile românești?), ceva ce se poate lovi și sfărâma fără frica unei pedepse dumnezeiești, fără consecințele impuse de imanenta justiție omenească... Simple cranii de lemn.**

Dar și Fariseii spuneau la fel despre Mântuitorul răstignit: *să mai poftească!* **Să poftească acum și să mai facă ce a făcut, să se coboare de pe cruce și să se învie pe el însuși! Apoi râdeau satisfăcuți de isprava lor; erau siguri că pe această cale l-au biruit pe Dumnezeu, că sistemul a fost bun:** *să mai poftească el acum!* **Nouă ni se spune azi tot așa:** *să mai poftiți!* **Cu toată infinita distanță dintre jertfa lui Dumnezeu-Isus și a noastră, bieți oameni cari, prin păcatele omenești, isbutim însă a ne menține în luptă pentru binele altora, — mentalitatea celor cari ne spun: să mai poftiți!, este aceeași cu a Fariseilor ucigași ai lui Cristos, siguranța că, prin violență și prin desființarea fizică a adversarului, va fi strivită ideea lui, lumea nouă și mai bună pe care o dorește, pentru care el luptă și moare.**

Și ar avea biruință adversarul nostru pe această cale, dacă n'ar fi cu noi adevărul și dreptatea românească, dacă noi am fi, cum ni se spune, distrugătorii unui viitor mai bun al acestui scump neam românesc.

Dar nu suntem.

Acolo sub țărâna cimitirului din Hârșova nu zace, atât de singur, un craniu de lemn, ci o comoară care răscumpără victoria de mâine, pe care generația noastră e gata s'o plătească și mai scump, oricât de scump.

De aceea autorii uciderii camaradului nostru, ca și inițiatorii sistemului «craniilor de lemn», vor purta o nesfârșită povară în fața lui Dumnezeu, în fața Justiției viitoare și în judecata istoriei românești.

Iar tu mamă care, atunci când legionarii îți scoteau pe brațe din casă pe cel mai mare și mai scump copil, te tânguiai: «copilu' maichii, uite de ce nuntă ai avut tu parte» — să știi că rodul acestei sfâșietoare nunți e mai plăcut lui Dumnezeu decât rodul de prunci cu care ți-ar fi înseninat obositele bătrâneți...

IONEL MOȚA

Ultima fotografie a lui VIRGIL TEODORESCU

Ultimele rânduri scrise pe o carte poștală, părinților de Virgil Teodorescu cu două zile, numai, înainte de moartea sa.

Constanța, 20-XI-933

SCUMPI PĂRINȚI,

Ertați-mă dacă v'am supărat. Am plecat cu băeții cu camioanele în județ. Am trecut prin sate dealungul Dunării și acum sunt în Constanța.

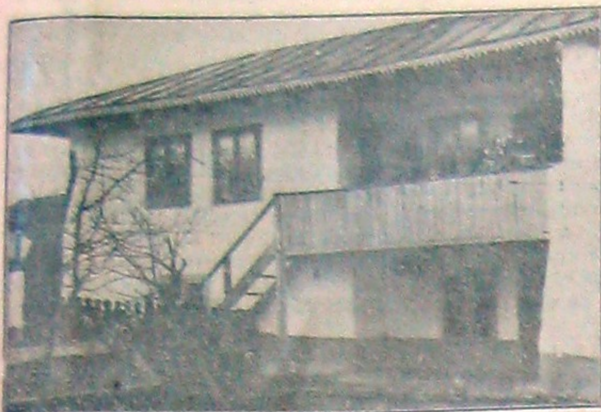
Sunt sănătos și Miercuri sau Joi cel mai târziu ne vom vedea.

Azi mă plimb pe malul mării, căci propaganda s'a terminat.

Vă sărut dulce.

VIRGIL

Ca o lacrimă de sânge, a căzut o stea...

Casa copilăriei lui Virgil Teodorescu din Hârşova

Presa anului 1933 înfierează asasinarea studentului martir

PRIMUL MORT

— Rânduri pentru studentul Virgil Teodorescu —

(„ŢARA NOASTRĂ", Vineri 24 Noembrie 1933)

Când guvernul a dat sfoară în ţară, un ceas după venirea sa la putere, că va stârpi grupările reprezentând mişcarea naţionalistă, am sunat alarma şi am atras atenţia, că liberalii nu-şi dovedesc prin aceasta, decât o falsă autoritate şi o slăbiciune, care-i va fi fatală.

Adevărul şi credinţa şi dragostea de ţară nu pot fi încătuşate, nici chiar de nişte vechi sugrumători ai dreptăţii de azi.

Idealurile apărate cu suflet şi cu sânge, nu s'a pomenit niciodată în istoria lumii să fie acoperite şi întunecate, fie că s'ar tăia toate pădurile de pe suprafaţa pământului, ca să se facă din ele zeci de mii de batalioane ale ciomagului electoral.

Guvernul n'a ţinut seamă de nici un avertisment. Liberalilor li-e sete! Li-e sete de violenţă şi vor să şi-o potolească!

Dar violenţa lasă urme. Sângele strigă!

Cea dintâi pată, care pecetlueşte cu o imfamie fruntea actualului guvern, prima ispravă evidentă din tot ce au făcut de când s'au înscăunat, au înscris-o, ieri, la Constanţa.

Acolo, oamenii guvernului şi-au inaugurat sărbătoarea: au asasinat!

VIRGIL TEODORESCU
elev în clasa III-a a gimnaziului comercial din Galaţi

In dimineaţa zilei de ieri, studentul Virgil Teodorescu, legionar al „Gărzii de Fier", s'a îndreptat pe bulevardul Independenţii din Constanţa, ca să lipească afişe de propagandă pentru gruparea naţionalistă-creştină, din care făcea parte. In timp ce afişa un manifest, a apărut pe la spate o ceată de gardieni publici. Au privit pe după umărul studentului la afiş şi, constatând că manifestul este al „Gărzii de Fier", l-au înconjurat pe legionar.

Acesta s'a întors cu faţa către atacatori.

In momentul acela sentinţa justiţiei liberale a răsunat.

Studentul Virgil Teodorescu s'a prăbuşit la pămînt, fără suflare.

Judecata se făcuse fără judecător, fără vina ucisului, tîlhăreşte.

Dela ea însă, încep gravele semne de întrebare: pentruce a fost ucis, de către oamenii guvernului, studentul dela Constanţa? Pentru care raţiune de stat? In numele cărui text de lege? Şi mai ales, ce vină i s'a găsit, acolo, la faţa locului înroşit de sînge, tînărului asasinat?

Să vedem.

Cel omorît făcea parte dintr'o grupare naţionalistă. Guvernul, e drept, a anunţat că va plasa grupările naţionaliste-creştine în afară de lege.

Deocamdată, însă, ele au o existenţă legală.

Atunci?

Ce greşeală i se găsise studentului asasinat? Că lipea afişe? De cînd lucrul acesta a devenit o crimă care se pedepseşte cu moartea?

Chiar în vremurile revoluţionare franceze, cînd nobilimea fusese plasată de Robespierre «A'hors de loi», cei sortiţi ghiliotinei tot erau judecaţi, înainte de a li se rostogoli capul în coşul cu tărîţe.

Atunci, pentruce a fost ucis studentul Virgil Teodorescu? Pentrucă, în sufletul său de tînăr, ardea flacăra cinstită a unei iubiri pentru mai binele acestei ţări? Guvernul va avea să răspundă.

Lacul de sânge dela Constanţa se va umfla. Cei cari vor fi înecaţi sub valurile sale, vor fi cei ce au deslănţuit izvoarele de sînge.

Guvernul şi-a marcat, prin actul dela Constanţa, pecetea roşie a criminalilor.

Crima a fost făcută, să se ştie, împotriva unui tînăr, a cărui neiertată fărădelege a fost că a lipit cu mâinile tremurătoare de dragoste pentru ţară, un manifest de politică naţionalistă!

Şi cu astfel de acte vrea să strunească guvernul autoritatea în ţară! Prin metode pe cari le-au părăsit şi oamenii „Cekăi" bolşevice?

Prin asasinare, fără judecată, la colţ de stradă?

Zadarnic va încerca I. G. Duca să-şi spele mîinile de sîngele curs din inima studentului nevinovat!

Petele îi vor apare în fiecare ceas, în fiecare minut, ca pe braţele ucigaşe ale lady-ei Macbeth...

Iată umbra lui Virgil Teodorescu stă aici, la sfîrşitul rîndurilor şi par'că ne întreabă: «pentruce m'au omorît"?

Legionarii din ţară iau parte la doliu

— Telegramele primite de familie —

Studenţimea creştină bucureşteană, profund impresionată şi unanim revoltată de asasinarea mişelească a fiului dv., vă asigură că împărtăşeşte această durere şi va lupta pentru pedepsirea vinovaţilor.

Florin Becescu
Preşedintele Centrului Studenţesc Bucureşti

Legionarii elevi dela şcoala ofiţeri rezervă artilerie, se închină mormântului viteaz.

Traian Puiu

Impărtăşim durerile şi noi.

Cercul Studenţesc
Arad

Legionarii tutoveni adînc întristaţi îngenunche în faţa camaradului căzut pentru patrie şi doresc tărie celor ce au plătit acest tribut.

Legionarii din Tutova

Legionarii arădeni împărtăşesc suferinţele dvs.

Biruinţa se desăvârşeşte prin jertfe cari nu vor fi uitate.

Legionari din Arad

Primiţi condoleanţele noastre pentru fratele pierdut în lupta naţionalistă, pe altarul patriei.

Cercul Studenţesc
Sibiu

O lacrimă sinceră pe mormântul camaradului nostru Virgil Teodorescu, familiei mângâierile celor ce nu-l vor uita.

Societatea Studenţilor în Medicină
Bucureşti

In veci vom slăvi memoria camaradului erou Virgil Teodorescu, de a cărui jertfă ne legăm să fim demni.

Camarazii Ialomiţeni

Sincere condoleanţe pentru colegul Virgil Teodorescu.

Studenţii Constănţeni

Sufletul eroului Virgil e printre noi. Il iubim cu drag şi nu-l vom uita.

Avocat Arnăutu
Tulcea

Lacrimi dela teologii legionari din Bucureşti pentru neuitatul lor camarad.

Studenţii Teologi din Bucureşti

In numele guvernului

Ziarul «Presa» care apărea în anul 1933 la Constanţa, a publicat, sub titlul de mai sus, următorul articol:

In numele guvernului! Iată dreptul pe temeiul căruia un nenorocit de agent al forţei publice, a cărui minte n'a prins bine şi n'a înţeles un ordin, a pus sfârşit vieţii fragede a unui student român.

In numele guvernului s'a îndoliat o casă, arma a slobozit glonţele omorâtor şi a doborât în groapă pe un fiu de român.

In numele guvernului s'a îndoliat o casă românească şi s'a turnat durerea şi amarul şi tristeţea în sufletul familiei lui Teodorescu.

In numele guvernului, fără a fi provocat, fără a fi atacat, fără a fi insultat, fără a fi nerespectat sau neliniştit, agentul român al forţei publice române, a tras într'un român.

In numele guvernului, mişeleşte, tâlhăreşte, ca un asasin, pe la spate, a tras un agent, ameţit fără îndoială de ordine de sus venite, într'un fiu nevinovat al ţării.

In numele guvernului, după acest frumos şi energic început, oricine va îndrăsni să lipească afişe şi reclame electorale, va fi fără cruţare, nici milă, curăţat.

In numele guvernului, după această lecţie simţită, cine, ca Virgil Teodorescu — aibe-l Dumnezeu de acum înainte în paza lui şi ţie-l în cortul drepţilor — va mai îndrăsni să lipească afişe şi reclame, va fi culcat la pământ.

In numele guvernului, după această sângeroasă pildă, cine nu e cu el, duşman lui este şi în pământ cu el.

In numele guvernului acestuia nou, care e şi naţional şi pe deasupra şi liberal, orice conştiinţă românească trebue să adoarmă şi orice glas românesc trebue să amuţească.

In numele neamului tău românesc, simte-te acum tu române şi vezi-te ce ai ajuns în însăşi ţara ta.

In numele neamului tău românesc, gândeşte-te tu acum, române, cui au folosit suferinţele părinţilor tăi, cui strădaniile tale de neînchipuit.

In numele neamului tău românesc, vezi acum tu române dacă revolta mai poate fi stăpânită şi dacă nu e locul să strigi cu nemuritorul poet Eminescu:

Cine-a îndrăgit streinii
Mânca-i-ar inima câinii!
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia...

Părinţii eroului legionar Virgil Teodorescu

Un legionar din „Garda de fier" împuşcat de poliţişti

Eri dimineaţă la ora 5, a fost săvârşită o crimă politică în str. Valea Albă.

Un grup de şase legionari ai „gărzii de fier" în timp ce lipeau afişe electorale pe str. Vlad Ţepeş a fost întâmpinat de un grup de poliţişti cari strigau: — din ordinul guvernului sunteţi arestaţi.

Legionarii strângând rândurile împotriva celor şapte gardieni publici, au dat posibilitatea unor camarazi să continue cu lipitul afişelor.

Poliţiştii înarmaţi cu revolvere şi bastoane de cauciuc au repetat atacurile până în str. Valea Albă. Aci, trei gardieni publici au sărit la studentul Virgil Teodorescu, care ţinea în mână căldarea cu cocă pentru lipit afişele. S'a produs o busculadă în care timp gardianul Aristan Mihail a tras un foc de revolver asupra studentului Teodorescu, înpuşcându-l mortal. Ceilalţi legionari au fost loviţi cu bastoanele de cauciuc.

Studentul omorât a fost transportat la morgă.

Cercetările au început de dimineaţă, fiind făcute de către d-nii prim procuror N. Moiseanu, procuror Petrescu şi Culiţă, chestorul poliţiei.

Gardianul public Aristan Mihail, care a împuşcat pe student a fost arestat şi dus la chestură.

După ce corpul neînsufleţit al studentului a fost transportat la morgă, un număr mare de legionari a defilat prin faţa catafalcului, depunând flori.

E probabil ca astăzi să se facă înmormântarea victimei. Legionarii „Gărzii de fier" aşteaptă sosirea în localitate a comandantului lor Corneliu Zelea Codreanu şi a unui număr de legionari din ţară.

Azi s'a făcut autopsia cadavrului studentului Teodorescu şi s'a stabilit că el a fost împuşcat pe la spate.

Inmormântarea se face astăzi

Aseară, conducătorul poştal Teodorescu din Hârşova, tatăl studentului legionar Virgil Teodorescu, impuşcat eri dimineaţă pe str. Valea Albă, a cerut autorităţilor autorizaţia de a înmormânta pe fiul său la Hârşova.

Obţinându-se autorizaţia, corpul legionarului ucis a fost ridicat dela morgă şi transportat cu un automobil la Hârşova.

Inmormântarea legionarului se va face astăzi.

Cortegiul va fi urmat de membrii „Gărzii de fier„ din judeţul Constanţa şi de către legionarii delegaţi din alte regiuni.

Pentru astăzi se aşteaptă sosirea la Hârşova a d-lor Ion şi Corneliu Zelea Codreanu cari au fost invitaţi telegrafic pentru a asista la înmormântare.

„PRESA" din 23 Noemb. 1933

Incăerare între legionarii Gărzii de Fier şi poliţişti la Constanţa

— Un legionar ucis şi altul rănit —

„UNIVERSUL" din 23 Noembrie 193

Eri, la ora 4 dim., o grupă de 6 legionari ai Gărzii de fier din localitate, a eşit în oraş spre a afişa pe străzi manifeste de propagandă şi o scrisoare a Căpitanului.

Pe str. Ţepeş Vodă, legionarii au întâlnit pe gardianul din acel sector.

Poliţistul s'a luat după ei urmărindu-i până în str. Dorobanţi.

Gardianul din Ţepeş Vodă, împreună cu cel din Dorobanţi, au cerut legionarilor să plece acasă, lucru ce aceştia au refuzat.

Incercând să-i aresteze, s'a produs o încăerare, unul din gardieni fiind rănit şi doi legionari loviţi.

Legionarii au continuat mai departe cu lipitul afişelor până în str. Valea Albă, urmăriţi pas cu pas de cei doi gardieni, cari între timp ceruseră ajutoare dela chestură şi dela alte sectoare.

BUSCULADA

In str. Valea Albă, colţ cu str. Moldovei, legionarii au fost înconjuraţi de vreo 6 gardieni şi mai mulţi agenţi de poliţie, cari i-au lovit cu bastoanele, încercân[d] să-i aresteze.

Legionarii au ripostat.

S'a produs atunci o luptă co[rp] la corp în care s'au tras de ga[r]dieni 3 focuri de revolver.

UCIDEREA LEGIONARULU[I] TEODORESCU

Unul din gloanţe, tras de apr[o]pe, a împuşcat mortal pe leg[io]narul Teodorescu Virgil, fiul c[on]ducătorului poştal Teodores[cu] dela Hârşova.

Legionarul Georgescu a fost asemeni rănit în picior.

Legionarul Teodorescu, car[e în] primele clipe mai dădea semne de viaţă, a fost transportat cu o trăsură la morga spitalului dr. Sion.

Pe drum, însă, a încetat din viaţă.

Din cercetările făcute de comisarii Zahiu şi Opreanu, rezultă că gardienii cari au tras focuri de revolver sunt: Amzucu, Căprioară şi Mihai Aristan.

Teodorescu a fost împuşcat de gardistul Mihai Aristan, care re-

Urmare în pag. 5-a

Drum de foc şi biruinţă pentru garda ta...

Inmormântarea legionarului Virgil Teodorescu

Se cunosc împrejurările în care a fost împuşcat, în timpul când lipea afişele Gărzii de Fier, legionarul Virgil Teodorescu.

Corpul legionarului ucis a fost ridicat de familie, Miercuri la orele 10 şi transportat la Hârşova cu o maşină.

In vederea înmormântării, eri la orele 6,10 dim. au sosit cu trenul în gara Constanţa d-nii: Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul Gărzii de Fier, prof. I. Zelea Codreanu-tatăl, I. Moţa, general Cantacuzino - Grănicerul, preot Dumitrescu şi studentul Moraresc.

Au fost primiţi în gara locală de către d. Inginer Virgil Ionescu, candidatul organizaţiei Gărzii de Fier la Constanţa, avocat N. Şeitan, şeful organizaţiei locale, preotul Chivu şi o grupă de legionari în uniforme, sub comanda legionarului Pulu Traian, cari au dat onorurile.

La coborârea din tren, Căpitanul s'a adresat legionarilor cari l-au primit în gară, spunând următoarele:

„Am venit aici pentrucă împreună cu dvs. să petrec la locul de veci pe tânărul student Virgil Teodorescu, care şi-a dat viaţa pentru cauza naţională.

Niciodată în analele politice din ultimii 50 de ani, nu s'a înscris un asemenea fapt".

Dela gară, noulii sosiţi, împreună cu legionarii locali, s'au îndreptat spre Grand, de unde, la ora 8,20, au plecat spre Hârşova.

Impresionantul convoi a fost salutat la Hârşova de către întreaga populaţie a oraşului.

Legionarii sosiţi din Constanţa, împreună cu conducătorii Gărzii de Fier, s'au perindat prin faţa catafalcului legionarului Teodorescu, depunând jerbe de flori.

La orele 2,30 în jurul casei părinteşti a celui ucis s'a adunat întreaga populaţie a oraşului, sicriul fiind coborât în stradă, unde preoţii Apostol, Chivu şi Dumitrescu, — ultimii doi din Garda de Fier, au oficiat un serviciu religios, după care convoiul mortuar s'a îndreptat spre biserică.

Au participat în afară de locuitori şi autorităţile hârşovene, în frunte cu primarul oraşului.

După serviciul divin, s'au ţinut următoarele cuvântări.

Avansat comandant legionar post-mortem

Prin ordin de zi, pe legiune, legionarul Teodorescu a fost avansat la gradul de comandant legionar, cel mai înalt grad în legiune.

Sicriul a fost coborât apoi în mormânt, după care legionarii au cântat cântecele: Te voiu plânge, Prigoana, Hora Legionarilor şi altele.

După ce s'a aruncat deasupra mormântului cel din urmă bulgăre de pământ, legionarii împreună cu Căpitanul au jurat că vor continua lupta în care el a căzut, făgăduind că vor veni din când în când să-i vadă mormântul.

V. S. P.

„PRESA" din 25 Noembrie 1933

Discursul rostit de Căpitan

In calitate mea de comandant, aduc aci salutul legionarilor pentru sufletul care s'a ridicat în paşi de defilare din mijlocul nostru.

Amintirea lui ne va fi icoana călăuzitoare în lupta pentru binele patriei şi neamului, iar mormântul lui să ne fie exemplul sacrificiului ce trebuie să-l depue orice român conştient.

Iată-ne în amurg la marginea unei groape deschise. Sub ţărina ei caldă rămâne un legionar îmbrăcat în cămaşă verde, un copil al acestui oraş căzut la datoria sa.

Dar în faţa groapei deschise o mare şi grea problemă se pune pentru mine ca comandant. Văd o ţară care acum 15 ani îşi chema tineretul de pe toate meleagurile ca să lupte şi să moară. La apelul ei, tineretul a răspuns.

Mai târziu, această ţară a început să-şi bată joc de tot ce în ea era românesc, de orfani, văduve, invalizi...

O ţară care îşi împuşcă pe cei mai buni copii ai ei, nu mai e o ţară.

Dacă groapa aceasta nu va face ca ţara să nu-şi mai spânzure copiii ei, noi, conştienţi de menirea noastră, cu braţul vânjos, cu inima vitează şi cu curaj, asemenea ruşini nu vom suporta şi vom sta gata de moarte.

Trăiască toţi imbecilii, toţi Socorii, toţi Honigmanii, până când în această ţară vom găsi calea ce duce la mântuirea ei.

Noi, pe tine, camarade, te vom răzbuna.

Iţi las ca supremă amintire această cruce albă, pe care o vei păstra în veci ca simbol al jertfei pe care ai făurit-o.

Discursul preotului Ioan Chivu

Oraşul Hârşova s'a îmbrăcat în doliu. Vestea a străbătut toată ţara. Unul dintre noi a plecat.

Camaradul Virgil Teodorescu nu va mai fi în mijlocul nostru decât câteva clipe.

El va rămâne însă veşnic printre noi. Memoria lui ne va fi sfântă ca şi moartea lui limpede.

Ii jurăm în ceasul acesta credinţă neclintită.

Jertfa lui o vom păstra cu sfinţenie, aşa cum a fost el în ziua în care a căzut.

Părinţii să nu-l plângă. O lacrimă sfântă depunem noi, camarazii lui.

Jertfa lui Virgil Teodorescu nu aduce cu o durere copleşitoare, ci o durere înălţătoare.

Lupta va fi dusă mai departe, ca jertfa lui să nu fie zadarnică.

Cuvântarea lui Ionel Moţa

Virgil Teodorescu prin jertfa lui s'a înălţat la o mare nobleţă, putând fi pus alături de marile figuri puţine în ţara noastră.

Jertfa lui e mai nobilă ca a soldatului de pe câmpul de luptă, căci neforţat, ci împins de un ideal, s'a aruncat în vârtejul luptei pentru salvarea crucii lui Isus. A căzut victimă a datoriei sale.

In numele unui grup de foşti studenţi, cari acum 10 ani au deschis această luptă, îi aduc camaraderescul lor salut.

Cuvântarea Generalului Cantacuzino

Iată sacrificiul suprem!... Iată-l!...

E lupta între două lumi. Intre aceste două lumi este astăzi cadavrul iubitului nostru Teodorescu.

Dar lupta aceasta am înţeles să fie o luptă de idei şi, cinstit vorbind, nu o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Nu am început noi.

Intâiul care cade e al nostru, nu al lor.

Nu noi suntem agresorii, ci victimă. O victimă care nu se frânge, nu se boceşte şi de care suntem mândri.

Poate să am părere de rău cind văd 20 ani în sicriu şi 65 în picioare.

Nu-l bocim, dar stăm uimiţi de fapta pe care nimeni n'ar putea-o răstălmăci sau explica.

Suntem geloşi că nu suntem în locul lui.

In fiecare zi, la fiece pas, ne izbim de fraţi de-ai noştri căzuţi în nenorocire.

Câţi dintre noi se opresc, pentru o clipită, spre a-şi întoarce privirile înlăuntrul sufletului şi a zice: ŞI EU SUNT VINOVAT DE SUFERINŢA ACESTUIA!

Nebune, gândeşte-te că dacă nu era el poate că erai tu în locul lui; gândeşte-te, mai ales, că şi tu poţi cădea în situaţia lui.

Dumnezeu te-a înştiinţat, zilele trecute, cu glas de cutremur: IN NOAPTEA ASTA PUTEAM SĂ-ŢI IAU VIAŢA!

LA CE-ŢI VOR FOLOSI AVUŢIILE AGONISITE?

Cozile de topor

Pădurea lumii româneşti care se vrea verde şi temeinic înfiptă în solul patriei, a trezit la viaţă aprigă pe duşmanii de totdeauna ai neamului acestuia, definitiv expropriaţi de putinţa de a mai jelui ca în codru. Un întreg arsenal, pe care de multă vreme Legiunea l-a identificat, a fost aruncat fără alegere, în luptă.

Minciuna sfruntată, calomnia ordinară, ştiri insidioase, se fabrică în laboratoarele Iudei cu o satanică insistenţă. Nimic nu este cruţat. Rând pe rând sunt prinse în valul acesta de specifică murdărie toate sfintele ţeluri ale luptei noastre. Gânduri, fapte, evenimente, sunt prostănac răstălmăcite, istoria este tradusă cu idioata rea credinţă, pentrucă viaţa aceasta nouă la care s'a trezit neamul să nu-şi găsească liniştea, să nu-şi afle răgazul construcţiei.

S'au prins în hora drăcească a infamiei toate buruenile fără rădăcină, tot gunoiul pe care furca legionară l-a scos din tihnita lui putrezire, tot puroiul pe care bisturiul verde l-a stors din trupul naţiei, care să vrea sănătos.

Şi în vreme ce legionarul osteneşte din zori şi până înoptează pe şantier, pentru a ridica din ruinile fumegânde ale trecutului putred, o ţară nouă, ticăloşia încearcă atacuri piezişe.

O, nu faptul că Iuda încearcă să ne lovească din întunerec ne doare. Suntem cu ochii la duşmanul acesta de totdeuna, chiar atunci când truda zilei prelungite ne lasă pleoapele să cadă.

Ne doare însă criminala inconştienţă a românului din solda Iudei, căreia îi facem binele cu deasila şi care în loc de a pune umărul alături de noi, ne încurcă drumurile cu tot veninul din el, ne încarcă umerii, plini de greutatea zilei, cu tot putregaiul din suflete.

Cum de n'au învăţat oamenii aceştia să ne cunoască? Cum de nu ştiu încă, rămăşiţele acestea ale unei lumi prăbuşite sub greutatea propriilor ei păcate, că legionarul nu a căzut niciodată sub greutatea vremii, nu s'a poticnit nici când sub loviturile călăilor? Cum de n'au putut să vadă că suntem aci pentrucă vrerea lui Dumnezeu este aşa? Rămânem aci nu prin voia oamenilor ci prin sabia Arhanghelului.

Sabia aceasta va lovi odată definitiv şi fără cruţare, pentruca viaţa românească să-şi afle făgaşul. Grădina românească va trebui plivită. Pădurea României noi, nu va mai cunoaşte cozile de topor, pentrucă toţi copacii cari cresc după legile duhului necurat se vor arde.

Şi faptul acesta se va plini la vremea lui. Mai devreme, decât socot uneltele Iudei.

GEORGE CHIREA

Incăerare între legionarii Gărzii de Fier şi poliţişti la Constanţa

— Urmare din pagina 4-a —

cunoaşte că a tras de frica de a nu fi dezarmat.

In urma acestui atac legionarii s'au împrăştiat.

CERCETĂRILE PARCHETULUI

La ora 8 d. a. a fost înştiinţat parchetul.

D. prim procuror Moiseanu şi procuror Petrescu au început cercetările, cari se fac la chestură.

Cinci legionari, împreună cu d. avocat Şeitan, şeful Gărzii de fier, s'au prezentat azi dimineaţă la chestură pentru cercetări.

Deasemenea au fost aduşi la chestura gardianul criminal şi ceilalţi poliţişti, cari au participat la crimă.

RELATĂRILE MINISTERULUI DE INTERNE

Iată şi relatările ministerului de interne:

„Un grup de partizani ai „Gărzii de fier" voind să lipească pe zidurile oraşului Constanţa nişte afişe cu conţinut incendiar, întâlnind opoziţia unui sergent de oraş, au sărit asupra lui.

Sosind între timp alţi sergenţi de oraş în ajutorul celui atacat s'a născut o încăerare.

Un membru al „Gărzii de fier" rănind cu un cuţit la mână pe un sergent de oraş, acesta a scos revolverul ca să se apere. Unul dintre atacanţi voind să-i smulgească revolverul din mână, sergentul a tras rănind pe loc pe studentul Teodorescu, membru al Gărzii de fier".

Aceasta sunt informaţiile primite de ministerul de interne până la ora când închidem ediţia.

— O —

✝ Părintele Moţa

Miercuri seară, la orele 7, a trecut hotarele veşniciei, în vârstă de 72 de ani, luptătorul neînfricat dela Orăştie, părintele protopop, Ion Moţa.

Toată viaţa lui a fost închinată jertfelnic, Neamului acesta de români, care merită o soartă mai bună.

A căzut la datorie, aşa cum se cuvenea unui legionar. In cer, a dus solia biruinţei Căpitanului şi feciorului drag, căzut în lupta pentru apărarea Crucii lui Hristos.

Note biografice

Părintele Ion Moţa s'a născut la 31 Decembrie 1868 în comuna Nojac, judeţul Hunedoara unde tatăl său era preot.

Studiile le-a făcut la Brad şi Blaj, iar teologia la Sibiu. A fost coleg de facultate cu Ilarie Chendi. Ca student se remarcă prin deosebitul său talent literar.

La societăţile de lectură citeşte povestiri în versuri.

In acelaşi timp lucrează în redacţia ziarului «Foaia Poporului» din Sibiu. La «Tribuna» lucrează alături de George Coşbuc cu care era foarte bun prieten şi Eugen Brote Face parte din redacţia «Telegrafului», foaia Mitropoliei.

La 1890 este ales preot la Orăştie. Aici începe o activitate neobosită în domeniul cultural şi îndeosebi cel economic. In 1897 12 fruntaşi ai Partidului Naţional din Ardeal întemeiază «Libertatea», însărcinând cu conducerea pe pe părintele Moţa.

Această gazetă deschide imediat lupta politică împotriva ungurilor, urmărind pătrunderea românilor în parlamentul maghiar, dela tribuna căruia să se ceară satisfacerea drepturilor şi aspiraţiilor naţionale.

La început «Libertatea» era numai pentru intelectuali, fiindcă aşa cereau împrejurările. Mai târziu întemeetorii au abandonat-o cerând dreptul de proprietate păr. Moţa, care o schimbă în gazetă pentru popor. Din această clipă «Libertatea» ia un avânt formidabil. Ii face apoi un adaos: Foaia interesantă urmată de «Tovărăşia», pagina economică şi «Nobărnacs» pagina de humor.

Toată generaţia ardeleană azi în vârstă de 50 ani, a crescut în duhul acestei gazete. Cu acest ziar a mers poporul român la războiu în 1914, când păr. Moţa facilitează trecerea.

«Libertatea» devine din ce în ce mai violentă până când în 1915 guvernul maghiar o suprimă, iar părintele vine la Bucureşti. Acelaş neastâmpăr de luptător, îl face ca şi aici să continue lupta.

Scoate gazeta şi o trimite în America şi în taberile de prizonieri din Rusia.

In 1917 guvernul român îl trimite în America împreună cu Vasile Lucaci şi Vasile Stoica unde şi acolo scoate «Libertatea» şi face propagandă românească.

Inchisorile

Pentru activitatea lui de gazetar şi de tribun păr. Moţa, a suferit dela Unguri prigoana şi închisoarea.

Ziarul în timpul apariţiei lui a fost amendat cu 30000 coroane aur, iar pentru articolul scris de el cu prilejul desvelirei statuei lui Matei Corvinul la Cluj, intitulat: «A murit Matia şi cu el dreptatea» justiţia ungară îl condamnă la un an închisoare.

Redactorii au suferit şi ei numeroşi ani de închisoare. Dar prigoana mai rău îl îndârjeşte. Glasul lui răsuna ca un tunet, în scris şi în viu graiu, în inimile tuturor românilor.

Intocmai ca şi după unire.

Opere neterminate

După ce fusese ales în parlamentul României 1919 şi 1922, când se desparte de partidul naţional, şi activează în Mişcarea Legionară care e înăbuşită în anii de cruntă prigoană, se retrage la Orăştie unde scrie «42 ani de gazetărie» şi adună material pentru a scrie în 3 volume „Viaţa tatălui şi fiului Moţa".

Din nefericire opera aceasta n'a fost scrisă. A fost însă terminată monumentala biserică din Orăştie, construită numai din strădania sa şi care urma în primăvară să fie sfinţită în prezenţa I. P. S. S. Mitropolitului Ardealului.

A murit la capătul biruinţei, dar viaţa lui rămâne o pildă vrednică de urmat de toţi românii.

Suspendarea revistei „Libertatea"

In cursul anului 1939, în timpul marei prigoane, părintelui Moţa i s'a retras permisul pe căile ferate, după o activitate ziaristică de 42 de ani, în slujba românismului.

Revenindu-se săptămâna trecută asupra acestei măsuri, popa Moţa scrie d-rului Boresmisa următoarele:

«Mă bucur că mi se dă reparaţia jignirii grosolane ce mi-o făcuse înaintaşii luându-mi permisul până a nu fi pensionar, ci în plină activitate».

Părintele Moţa a fost nevoit să-şi suspende revista «Libertatea» pentru lipsă de abonamente şi din cauza îngerinţelor cenzurii.

In cartea sa, «42 de ani de activitate ziaristică» spune:

«Aş fi putut să asigur apariţia alăturându-mă vreunui partid politic «de guvernământ», care să mă ajute în timpul crizei, mai ales că eram invitat stăruitor când de unii când de alţii, spunându-mi că «n'o să-mi pară rău», dar n'am putut face astfel pentru că prea curând trebuia să-i părăsesc, neputându-mă împăca cu «politica» ce se face de partidele noastre pline de ploşniţe evreeşti în cojocul lor.

Nu mă puteam duce cu cei cari purtau la gât medalioane cu Ausnit, Blank, Kaufman, Wieder-i şi Wolff-i masculini şi feminini.

De scris mai scriu câte un articol, o vorbă bună prin foile ce se ţin în curăţenie naţională.

Criza revistelor s'a mai agravat prin criza cenzurii.

Dumnezeu mi-a ajutat să văd 80 la sută din visul meu, împlinit. Neamul nostru va trăi în curând zilele lui adevărată libertate şi de stăpân în ţara lui, pe care azi nu le are.

Pentru venirea acestor zile, cât mai curând, peste noi, mă rog lui Dumnezeu, iar bărbaţilor politici cu adevărat Români, le zic:

«Daţi ţării, dacă doriţi ca şi noi, acest viitor frumos, poporului românesc o presă poporală, patriotică şi neatârnată.

Se vor face funeralii naţionale

Imediat ce s'a anunţat moartea părintelui Moţa, la căpătâiul ilustrului dispărut au sosit d-na Elena Corneliu Codreanu, rudele, d-na şi d. dr. Leonida Pop.

A fost apoi transportat la biserica Sf. Ilie Gorgani şi aşezat pe catafalc. In prezenţa gărzilor legionare şi a cunoscuţilor, s'a oficiat o slujbă pentru odihna sufletului său.

Guvernul a hotărît să i se facă funeralii naţionale. Inmormântarea va avea loc la Orăştie, oraşul care s'a ridicat din munca şi lumina minţii sale.

7 ani dela moartea martirului Virgil Teodorescu

Vineri 22 Noembrie la orele 9 dimineaţa, împlinindu-se 7 ani dela moartea întru dreapta credinţă a primului legionar căzut în luptă, Virgil Teodorescu, s'a oficiat o slujbă religioasă pentru odihna sufletului său, la biserica «Sf. Gheorghe», din str. Valea Albă.

Slujba a fost oficiată de un sobor de preoţi, în frunte cu părintele Gh. Beştea, şeful Ajutorului legionar, Anastase Popescu, Octavian Iatan Necşulescu, Roşculeţ, etc.

La pioasa solemnitate au participat camarazii: Nicolae Şeitan, comandant legionar, prefectul judeţului Constanţa, Dumitru Predescu, prefectul judeţului Tulcea; Nicu Bujin, şeful organizaţiei jud. Constanţa; Popaianuş, ajutor de primar; Roman Buzoianu, inspector de siguranţă; Alex. Georgescu, N. Bârzan, chestorul poliţiei, Ion Macovei, şeful garnizoanei Constanţa, Petre Băgăceanu, şeful corpului răzleţi din localitate, un detaşament de legionari şi legionare.

Pe locul unde a căzut, acum 7 ani, Virgil Teodorescu legionarii constănţeni au ridicat o cruce verde

După terminarea sfintei slujbe, pe strada Valea Albă colţ cu Moldovei, s'a sfinţit o frumoasă cruce verde, pe locul unde acum 7 ani, în zorii zilei de 22 Noembrie, un glonte ucigaş a curmat firul vieţii lui Virgil Teodorescu, primul ostaş al Căpitanului căzut în luptă pentru învierea neamului.

Pe cruce s'a bătut următoarea placă:

Aci a căzut acum 7 ani legionarul

VIRGIL TEODORESCU

ucis mişeleşte în ziua de

22 Noemvrie 1933

După terminarea slujbei de sfinţire, a vorbit comandantul legionar *Nicolae Şeitan*, unul din puţinii supravieţuitori ai echipei din 1933, a lui Ion Caratanase.

«Aci, pe locul acesta, a căzut acum 7 ani, pentru credinţa lui legionară, Virgil Teodorescu.

El este făuritorul jertfei legionare, fiind printre primii căzuţi în lupte pentru biruinţa Legiunii.

Jertfa lui ne este sfântă.

Pentru cei de azi şi pentru cei ce vor veni, a fost ridicată această cruce, pentru ca să se ştie că astfel înţelege mişcarea legionară să-şi cinstească morţii ei, sfinţind locurile unde i-au căzut martirii.

Pentru cei ce trec indiferenţi prin viaţă şi pentru generaţiile viitoare, această cruce va arăta drumul biruinţei legionare, care este acela al jertfei totale».

Intr'o reculegere impresionantă, cămăşile verzi au cântat apoi «Imnul legionarilor căzuţi» şi au dat onorul comandantului legionar Virgil Teodorescu, căzut la datorie.

Bate vântul peste ape
Trece timpul greu
Noi mereu te plângem frate
Şi tu dormi mereu...

Ultimele frânturi de cântec, luate de aripa vântului, s'au înfrăţit cu glasul apelor mării, atât de dragă lui Virgil...

Solemnitatea dela Hârşova

La Hârşova, oraşul de naştere şi locul de odihnă veşnică al lui Virgil Teodorescu, s'a oficiat în ziua de 22 Noembrie a. c., o slujbă de pomenire, la care a luat parte şi un detaşament de 100 de cămăşi verzi din Constanţa, cari a sosit Vineri dim. la Hârşova, în frunte cu comandantul legionar Nicolae Şeitan, prefectul judeţului şi Nicu Bujin, şeful organizaţiei judeţene.

Legionarii constănţeni au fost întâmpinaţi la catedrala oraşului de legionarii hârşoveni.

După ce camaradul Ion Petre a dat raportul, a început sfânta slujbă, care a fost făcută de un sobor de preoţi.

Pelerinaj la mormântul primului căzut ucis de gloanţele duşmane...

Dela biserică, legionarii s'au încolonat îndreptându-se către cimitirul oraşului în care îşi doarme somnul de veci, Virgil Teodorescu.

Crizanteme albe...

Cortegiul a fost deschis de legionarele constănţene, cu braţele pline de crizanteme albe, simbolul purităţii, ca sufletul curat ca lacrima al lui Virgil...

Venea apoi familia eroului legionar: părinţii încărunţiţi de vreme şi secătuiţi de lacrimile vărsate pe mormântul primului lor fecior; fraţii şi surorile;

cămăşile verzi constănţene în frunte cu comandantul legionar Nicolae Şeitan, N. Bujin, şi Ion Petre şeful sectorului Hîrşova; garnizoana locală, condusă de camaradul Andrei Georgescu, precum şi mulţimea de norod din oraş.

Şedinţa dela mormânt

Legionarii înconjurând careul, în jurul mormântului acoperit de flori multe, florile recunoştinţei, sunt cutremuraţi ca de un fior de comanda camaradului Petre: Gardă! Pentru onor, înainte!

Braţele se destind ca mişcate de resorturi nevăzute, dela inimă spre cer...

Să ne rugăm lui Dumnezeu
Să ne gândim la Căpitanul nostru...
Să ne ridicăm cu gândul la sufletele martirilor...

Virgil Teodorescu, prima jertfă legionară! Din zecile de piepturi legionare, Virgil răspunde din adâncuri: Prezent!...

După terminarea slujbei de pomenire a morţii eroice, a luat cuvântul camaradul **Bujin**, şeful organizaţiei judeţului, care a spus următoarele:

«Astăzi se împlinesc 7 ani de când camaradul nostru Virgil Teodorescu a căzut la datorie, ucis de mişeii cari ne-au trădat şi vândut ţara.

Virgil Teodorescu este prima jertfă legionară, este prima cărămidă pusă la temelia de fier a României legionare.

Moartea lui şi a miilor de camarazi cari l-au urmat pe drumul jertfei făurit de el, a răscumpărat neamul de toate păcatele.

Virgil Teodorescu a fost

Mormântul lui Virgil Teodorescu dela Hârşova

executat din ordinul lui I. G. Duca, unelta iudeomasoneriei.

Dumnezeu a trimis trei sfinţi Nicadori, cari au străfulgerat călăul neamului.

Incepând cu Virgil Teodorescu, Legiunea a presărat, în marşul ei spre biruinţă, mii şi sute de martiri, cum nici o altă ţară din lume nu a făcut-o; în frunte cu **Căpitanul** *pe care Dumnezeu ni l-a hărăzit să ne urce pe culmi de măreţie şi pe care, noi, nemernicii l-am dat pierzării.*

Din sângele lor sfânt, să clădim o Românie temătoare de Dumnezeu şi frumoasă «ca soarele sfânt de pe cer», cum a spus cel care a sfinţit cu paşii lui locurile acestea, martirul Ionel Moţa.

Şirul morţilor dobrogeni este lung şi numele lor cade greu în inimele răvăşite ca potopul de ape pe care Dunărea le cară la vale...

Cuvântarea d-lui Nicolae Şeitan

Incercată familie, camarazi! Sunt ani de zile cari ne-au despărţit — anii prigoanei.

Virgil Teodorescu *este unul dintre primii cari au răspuns chemării* **Căpitanului** *şi a primit credinţa drept în inimă. El a mers dela început în primele rânduri. Este cel mai bun soldat dat de* **Ion Caratanase,** *în această parte de ţară greu încercată.*

A fost mâna lui dreaptă. In toate luptele, în toate ciocnirile, el a stat mereu în flancul drept.

Era modest, nu vorbea mult, dar veşnic prezent acolo unde era o situaţie mai grea.

Parcă-l văd în luptele din 33. Nu erau mulţi care-l cunoşteau şi într'o dimineaţă, pe străzile Constanţei, a căzut lovit de un glonţ vrăjmaş al unor unelte inconştiente.

A primit moartea cu seninătate.

La înmormântarea lui a venit **Căpitanul şi Moţa, Generalul Cantacuzino,** *cu o mulţime de camarazi.*

Toţi cei cari au vorbit atunci la mormântul lui au căzut.

Parcă-l văd pe **Căpitan**, *în faţa gropii, anunţând ţara şi dându-i un avertisment:* **dacă groapa aceasta nu va face ca ţara să nu-şi mai spânzure copiii ei, noi, conştienţi de menirea noastră, cu braţul vânjos, cu inima vitează şi cu curaj, asemenea ruşini nu vom mai suporta şi vom sta gata de moarte.**

A vorbit şi **Ionel Moţa** *în biserică şi* **Generalul** *la mormânt, care-l invidia pe Virgil, căruia îi sta aşa de bine în cămaşa verde.*

Căpitanul l-a decorat pe Virgil cu «Crucea Albă», cea mai mare distincţie legionară, pe care a luat-o dela Ion Caratanase, arestat atunci la Constanţa. Când am plecat, acum 7 ani, la Hârşova, ne-am oprit un moment la închinare şi Fani Georgescu s'a dus înăuntru şi a cerut „Crucea albă" lui Ionel Caratanase.

Toţi aceştia, în frunte cu Căpitanul, s'au dus.

Intotdeauna, noi vom veni la mormântul lui Virgil şi ne vom aduce aminte de toţi cei cari au căzut din rîndurile noastre.

In timpul prigoanei, prezenţa lor de dincolo de mormânt, a constituit îndemnul la rezistenţă şi ne-a arătat calea care ne-a dus la mântuire.

După 7 ani, suntem din nou aci, lângă acest Arhanghel ce străjueşte jertfa lui Virgil Teodorescu, şi înfruntă veacurile, pentru a ne închina sufletului său curat ca lacrima şi viteaz.

Totdeauna, la flancul drept, al coloanelor nesfîrşite pe care le va da în viitor naţia,

Virgil Teodorescu va fi prezent, păşind în rînd cu cei au rămas...

——x——

† Constantin Chiriazi

Rămăşiţele pământeşti ale martirului Constantin Chiriazi, ucis mişeleşte în noaptea de 22 Septembrie 1939, au fost desgropate Sâmbătă dimineaţa din cimitirul Brătianu, unde fusese aruncat ca un câine, la un colţ de gard, fără sicriu şi fără cruce la căpătâi, din ordinul maiorului de jandarmi Alex. Popescu-Marinarul.

El a fost ucis mişeleşte de plutonierii de jandarmi Burlacu şi Iancu Bucur, dela postul Brătianu.

Sfintele lui rămăşiţe vor fi reinhumate Duminică 24 Noembrie, alături de ceilalţi şase camarazi căzuţi pentru Legiune şi Căpitan, în cimitirul «Eternitatea» din Constanţa.

Trupul lui a fost pus în sicriu şi depus în catedrala episcopală a oraşului.

Virgile, echipa ta prin mine, îţi trimete astăzi, după 7 ani dela despărţirea noastră salutul ei bărbat şi viteaz.

Virgile, jertfa ta a fost cutremurător de mare, ea ne va călăuzi totdeauna, paşii, gîndurile şi inima în lupta noastră, pînă ce Dumnezeu ne va învrednici, să fim iarăşi împreună.

Sămînţa trupului şi sufletului tău, aruncată de tine pe ogorul sufletului neamului romînesc, sămînţă care reprezintă prima cărămidă de sînge şi carne chinuită, pusă la temelia Romîniei celei noui, a rodit din belşug, căci plecarea ta dintre noi, nu am plâns-o, ci am scăldat-o în lacrimi de sînge şi am mîngîiat-o cu cenuşa trupurilor răsucite în temniţe.

Crucile, cimitirile şi crematoriile camarazilor tăi, vor străjui veacurile şi vor sta mărturie generaţiilor viitoare, că jertfa ta a fost înţeleasă şi urmată.

Astăzi după 7 ani, suntem încă cutremuraţi de cel mai *elocvent discurs* ţinut în faţa neamului, discurs pe care noi l-am înţeles, în diminea[ţa] rece a lui 23 Noembrie 193[3].

23 Noembrie 1933, es[te] data, *când neamul romîne[sc] şi-a cîştigat dreptul de[a] reintra în istoria lui firea[s]că, frântă la Ştefan c[el] Mare.*

23 Noembrie 1933, es[te] *data cînd neamul rom[înesc] şi-a cîştigat drept[ul] la mîntuire, dreptul la în[]viere.*

Virgil, 23 Noembrie 193[3] *înseamnă răstignirea t[a]* înseamnă: istorie, mîntuir[e] înviere...

Virgil, dacă nevrednicia fap[]telor noastre ne-a împiedeca[t] să ne întâlnim, acolo und[e] eşti Tu, ca şi ura şi neîn[]ţelegerea oamenilor, primeş[]te-ne astăzi onorul pe car[e] echipa ta îl dă primului comandant legionar al Dobrogei:

Camarade Comandant, echipa Virgil Teodorescu st[ă] drepţi şi gata pentru moarte.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Eugen Teodorescu

23 Noembrie 1940.

Inaugurarea cantinei legionare pentru muncitorii din portul Constanţa

Duminecă 17 Noembrie orele 11 a. m. a avut loc într'un cadru impresionant inaugurarea cantinei legionare pentru muncitorii din port.

Această cantină s'a deschis din iniţiativa legionarilor din familiile de muncitori „Constantin Brâncoveanu" şi „Ion State Grigore" sub comanda camaradului legionar ing. Marius Bulgăreanu.

La această solemnitate au luat parte comandantul legionar Puiu Traian, primarul municipiului, N. Bujin, şeful organizaţiei judeţene Constanţa, preot Gh. Beştea precum şi oficialităţile din port.

Slujba religioasă a fost oficiată de preoţii: referent Staicu, Beştea Gheorghe, Vasile Georgescu şi Radu.

După oficierea serviciului divin, legionarul ing. M. Bulgăreanu comandă pentru onor.

Se păstrează un moment de reculegere.

Legionarii şi asistenţa sunt cu gândul la Căpitan şi la toţi ce[i] jertfiţi în credinţa legionară. Cu braţele spre cer în faţa panoulu[i] din faţă drapat cu verde pe car[e] stă chipul Căpitanului şi tablou[l] cu numele muncitorilor căzuţ[i] pentru biruinţa legionară încadrate între două candele lucrate în fier ce străjuesc icoana Arhanghelului Mihail.

Se face apelul morţilor muncitori legionari. Legionarii după fiecare nume răspund „Prezent!"

S'a cântat apoi „Imnul tinereţei legionare", „Imnul Muncitorilor" şi „Dealul Negru". După aceasta s'a servit masa pentru întreaga asistenţă.

Această iniţiativă a legionarilor muncitori din port este cu atât mai bine venită cu cât este singura cantină. La această cantină pot lua masa 450 muncitori în două serii.

——0——

Problema învăţământului pescăresc

Meseria de pescar a fost exercitată până de curând de străini, în special de lipoveni, greci, bulgari şi turci. Numărul românilor a fost neînsemnat. Cum însă apele din cuprinsul ţării româneşti precum şi marea sunt bogate în peşti, se înţelege dela sine că exploatarea raţională a acestor ape prin români s'a impus. Direcţia pescăriilor statului preocupată de pregătirea profesională a pescarilor şi de românizarea acestei categorii de meseriaşi, profitând de iniţiativa lăudabilă a Camerii de industrie şi comerţ din Constanţa, a acordat sprijinul său pentru înfiinţarea unei şcoale de pescari vânători la Constanţa.

La Giurgiu se înfiinţase din iniţiativă particulară o şcoală asemănătoare în 1928, dar dat fiind că elevii au fost obişnuiţi cu gândul că vor deveni agenţi de pescărie şi funcţionari la stat, nici unul din absolvenţi nu a îmbrăţişat meseria de pescari.

Şcoala de pescari dela Constanţa a luat fiinţă în anul 1937 în scopul precizat prin regulament, de a forma pescari români în stare să înfrunte greutăţile şi riscurile pescuitului, cari să ştie a-şi confecţiona singuri sculele de pescuit şi a le folosi la un pescuit cât mai rentabil.

Ministerul educaţiei naţionale a luat asupra sa organizarea învăţământului teoretic pescăresc, iar pregătirea practică a elevilor a fost încredinţată direcţiei pescăriilor statului.

Durata pregătirei profesionale în această şcoală de pescari este de trei ani. Anual se fac timp de 6 luni cursuri teoretice şi 6 luni se execută pescuit practic la început în lacurile litorale, mai târziu, la mare. Absolvenţii şcolii sunt obligaţi să facă un an practică la pescuit în cadrul unei cooperative pescăreşti sau la şcoală.

Prin plecarea bulgarilor şi germanilor din Dobrogea au fost colonizate şi sunt în curs de colonizare un număr însemnat de comune situate la ţărmul mării, în Delta Dunării precum şi în vecinătatea marilor lacuri litorale. Se impune imperios ca o bună parte din fiii acestor noui colonişti să fie pregătiţi pentru profesiunea de pescar pentru ca pe această cale să se poată valorifica la maximum bogăţia solului şi să se poată asigura existenţa populaţiei şi în anii cu ape mari, în cari pământurile arabile sunt cotropite de apele de inundaţie.

In acest scop este necesar să se dea o desvoltare mai mare şcolii de pescari dela Constanţa şi să se reorganizeze pe aceleaşi baze şcoala de piscicultură şi marinărie dela Giurgiu, transformându-se în şcoală de pescari.

Alex. Băleanu